

REGGELŐ.

Pesten vasárnap december 9^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalannál; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Az én bekesem.

(Levelekben.)

Télelő 30-kán.

Barátom! — szépnemünknek mindenkor teljesülést váró vágyai rontására irányzott terv-koholásunk csak annyiban különbözik ezifra álmunktól, hogy ezzel alva, azzal ébren bajoskodunk: mindkettőből föl kell ébrednünk vagy elébb vagy utóbb, midőn arannyal teltnék vélt markonkat a' vakító ércztől mentve találjuk.

Nem kis boszú ezt így tapasztaltam. — Hja! de mit tehetünk kecses szépeink ellen? Nagy bajnokok ők, hidd-el, annyira, hogy ha az ember feltéte mellett akaradjok ellenére is áll, 's nem változik: a' harmincz esztendő háború csak összeszóllalkozás — csatájokhoz képest, mellyből ők ismételt győzelemmel, a' gyarló férj-fiú pedig vágásokkal, golyó-helyekkel tér vissza. De miért? — ostromszereik varázs erejűek, 's nem fogynak-ki egy hirtelen belőlek. — Egy mosoly — 's hány ellenséges sziv dadog pardon-t! Ha az nem hat a' czélba vettek közül mindenkre, van köny; ennek mint a' drága gyöngynek nagy ára van; még ezután is ellenkezni kész veszély. Igen, mert harag jó. — Ho ho! itt az indulat Mátrákat halmoz halált dörgő porból; a' megátalkodás fáradtlanul tüzel, még pedig olly ágyúból, mellyhez ama híres antverpi csak bodzafuska. — No 's bajtárs mit szóllunk erre? minden ellenlépés halálos, mindenfelől kész veszély. — Nagyon természetesen megadjuk magunkat, nemde? Ugy van, és ez által, tudd-meg, szép tervünk himezgetésében mi is csak álmodtunk. Halld csak!

Nagynéném szünetlen küldi a' sok levelet, és valamennyinek bál, farsang veleje. — No ugyan megfelel hévmérője negyvenedik fokának: — mi több, egy fényes bála, azon ragasztékkal hív-meg, hogy engem frakban szeretne látni. Szegény néném! míg ezekkel vesztí idejét, nehány kegyes elmélkedést olvashatott volna. — Engem bála, frakban, leányok közé! — Nem nevelsz? Mindig hal-

lottam, hogy ott négy, öt 's több nyelv-keveréssel beszélnek: én pedig — mi tagadás benne — mint tudod — ezekkel nem igen bővelkedem; a' holt latinhoz, 's fájdalom! édes hazáméhoz nem bízhatom. — Engem nagy városi mulatságra?! — hol az illendőség boros vizet itat, piskótát étet: tudod pedig, hogy ez nem nekünk való. — Hallok, hogy ott a' lányok czifrák, mint husvéti tojás, 's finom bánásmódot kívánnak. — Ez, bajtárs, nagy mesterség! — Hát ha egy jelen divatos kis angyalkának „hugocska“ nevet adna egy bekeses Magyar — mi könnyen megtörténhetnék — hogy elhalna szegyenében; — 's ki lenne oka? Táncz? — ha csak én nem parancsolnék ott is, mint itthon a' falu végi barnáknak — engem tudom nem izzasztana. Pont. Én nem bálba való vagyok; szerencsétlen helyzet! — mint mondják — de mit teszünk neki?!

Mind e' mellett még is csak esendő az ember! atyám, hugom készítetésök ellen csak paizsoltam magam: de most legközelebb, atyám névnapján, kivettek sadronyomból. — Cselley hugával, Remői E m i l l e l, Szirtváry hugával, R ó z a rokonával 's H a n g a i v a l, Szenderi Lajos, kasznárunk fija, — a' kadét — Laura testvérével — képezék a' fiatal kört. Egy huszonnégyszáz órát embe-
rül keresztül is mulatánk; téged csak kissé ment-ki említett nagy akadályod a' távul lét vádja alól. De miért is maradál-el: kettőnk kölcsönös ereje kiállta volna tán a' sarat; de tudod, hogy ötöt hatot Herkules sem birhatott; engem is körülvesz a' hugomtól elámitott barát- 's leány-csoport; ostromolnak; én nem dülök; végre nem állhatván a' sokat, olly érzékenyen számlálám okaimat, hogy a' pogányoknak szíve is megesett volna rajtam: de még is mit sem nyerheték. — Hej azok a' varázs kezek! — Tudod ugy-e, hogy idáig egy lányka sem adott csak jó szót is — mint fülhegygyel hallám — azért, mert a' bekest rendkívül szeretem, bagariákat sem utálok; 's innét szaguktól soha sem menekhetem: de semmi; magam sem emlékezem ám rá, hogy valamelyik előtt térdepeltem volna, 's most uramfija! csupa történetből rá találom magam' tartani, 's versenyt czírókálnak, sőt, mi több, k e d v e s nevet adnak. — Nem hiszed-e? hogy illyes esetben csak salakja marad-meg eszünknek? — Nem is csuda; különös annak, ki soh' sem próbálta a' varázs ölelést; én is mintha villany-lapon álltam volna, szikráztam minden érintésre; majd nyelvemre is jött a' várt válasz. De csitt! ölelés, kedves név! — már benne vagyok, mitől eddig tartottam; most van időm. Omne trinum perfectum, gondolám, megvárom én is azt a' harmadikat, mit a' szomjas költész hatalmas tolla olly édesnek fest, egynehány csókot. — Nézd, hogy változik, hogy vakul a' fiatal, mint roszul festett posztónak színe.

„Ugyan Berti! — szállit hugom mintegy neheztelve — te önként irod-fel homlokodra a' „kuzskovári czimet! — mit gondolsz?“ — „Azt hugom — felelek — hogy Tritonom hosszú ásitásai jó vadász időt jóslanak; 's míg ti kedves barátim, agy-gyulasztó tervetekkel sem nyerhettek báli szépeitektől kedvező feleletet: én itthon mennydörgő hangon parancsolok a' tűnő vadaknak.“ — „Ha olly kedves előérzet — mond hugom — jövendelésök: mit se búsulj! megtehetem én, hogy a' naphosszat keresztül ásitozzák, 's várjuk-el bátyám, ha — néhány napi jövendölgetésök után — megelőzik-e a' vad elfogásában puskád golyóit.“

Hangos kacaj rekeszté-be a' hegedű-szóban jelentett mesét; én, mint álmából felvert, néztem szemre főre; mert hugom ugyan eltalálta a' procedurát. Ha nem megyek, ő is marad, 's így az egészből semmi sem lesz; elől tűz, hátul víz; hát ha még szegény kutyáim is megsiratják? pedig minő szép, ha jó kedvűek, sima csillogós szőrűek; mi pedig nem piszkafától van, melly leginkább megkoszosítja, kivált az illy konyha-lesieket. — Ej a' csókból ugy sem lesz valami — gondolám — jobb is; mert néha, mint forró kása, megsüti az ember száját. — Legyen akaratotok — mondtam — már látom, hogy kutba estem. Hosszú tapssal 's „hány ölnyre?“ kérdésben jelenték kitört örömeiket. Szerencsémre hallám az illy kutba esősdit: 's tiz ölről szabadítanak-ki szép segédnöim.

Most csókoltam leányt életemben leelőször. Bajtárs! ez nem mindennapi dolog, de tán nem is jó volna; mert engemet harmadnapra költészszé, 's ki tudja, még mivé nem tehetne. — Ebből láthatod, hogy új lakod felköszöntése e' határ-időről reám nézve el, de nem marad abban. Most haza készülnek vendégeink, de tőlünk is indulunk. Jőjj, kérlek, ha jöhetsz! tudod, hogy a' többi nem oda, hova mi ketten. Ölellek.

Télhó 5-kén.

Nénémnél vagyunk barátom! — mint irám, tőlünk indulánk. Szánomon Remőy Email, hugom, 's a' kadet ült; Gyuri kocsisom a' bakról nézte ápoltságát. Vig volt egész utunk; lovaim sem búsultak, sőt jó kedvők velem is derekasán meghasaltatá a' havat; mert egy az árokban kuksolt kárhuzatos varjúnak felszálltára feledvén, hogy utánok szán, 's abban törekeny portéka lehet, mérges hortyok közt félre ugorván, — egész családom a' hóval telt árokba dült. Rajtam kívül egyiknek sem lön baja, egyéb a' kis ijedtség; az pedig concoctionnak is jó. — Csak gyorsabb is a' frakk, bajtárs, mint a' bekes; az a' kadét tán nem tudna talpra nem ugrani; ő egy hátalmas „halt!“ kiáltással mindent elintézett, 's leányimnak nem volt

idejek azt tenni, mit én elkövettem. Mennt vagyok én is minden bajtól, ha a' gyeplőt mindig kezemben nem tartom: de még itt is hős akartam maradni; mint súlyos való, hamar a' hóba veszttem, 's csak úgy kigyó módján követtem néhány lépésnyire az ürült szánt. Majd sirva kurjantottam, mint kötéllel verbuvált katona; hogy az árokból kimászhattam — ,se baj — mondám — angyalkáim! — pedig dehogy nem volt! Bal lábom csak maga jó szántából állt; tapogattam is, ha nem Klimius földalatti egy lábú nemzetéhez tartozandom-e? hasonlóképp oldalbordáimat, ha nem készül-e nő belőlek! De ilyenkor, mikor akár ide akár oda az embert tartják baj-szerzőnek, magyaros természetet kell mutatni; ha csontja zörög is, tetetni kell a' jó kedvet; mert ha panaszkodik, köz gúny-tárgy leend.

Ki állt most főlebb? — Majd a' keresztvizet vette-le rólam hugom; kezdte, végezte, hogy e' korára felnöttem, 's nem tudok vigyázni; ilyenkor keze lába kitörhetnék az embernek. — ,Csak hogy nem tört-ki — mondám — üljünk-fel, 's menjünk! — De hogy? — Utóbb a' mennyi szép szó cellarista koromból meghuzta magát nálam, mind előszednem, 's a' kocsisságról le kellett mondanom, hogy szánom üresen ne maradjon. Lásd barátom! azt gondolják, ürge az ember, mellyet ha lyukából kiöntenek, 's madzagra köthetnek, úgy tánczoltatják, mint akarják. Felültek végre. — Hugom haragudott egész tehetségéből; Emil félt, mint félhetett — a' kadet biztatására is — tartván a' játék felvonásának ismétlésétől; védőjek azonban jó kedvvel nézegette ugrásban letört sarkantyúját, hízelve mutogatá mentettjeinek a' leendő örök emléket. Elhiszem! ő neki lehetett is jó-kedve, 's tán az egész ismételtette volna; mert az ilyes esetekben olly sziveset lehet ölelni, millyenhez egész életében sem fog szerencséje lenni a' gavarnak. A' hátulsó két szán tréfánkon jó izüeket kaczagott; azonban egy jó kereszténynek sem kívánok sok hason-fogantatú düléseket: mert ebből, mint az opiumból, egy adag is untig elég!

(Folytatása következik.)

A' h a j - g y ü r ü.

(Vége.)

Eddig terjednek barátomnak levélbeli közleményei, 's évek teltek, míg fellebbenthetém a' leplet, melly a' hajgyűrű ellopása felett lebegett.

Egy év előtt S**—nutazám keresztül, 's az ottani fogház rabjait kertmiveléssel foglalataskodni látam, miben még a' nők is segítének. Ezek közt egy arcot vevék észre, mellyet már valaha láttam: ugyan azon sárga, szurós szemeket, azon fogatlan száját. Hirtelen hozzá siettem, 's midőn a' karlsbadi cigány-nőt megis-

mertem, kiáltám: „Vrecoska Maria!” — Az aggnő megremülve nézett fel; arcza ismerősnek tetszheték előtte, és bódulva ’s ijedten rogyott össze!

A’ börtön-őr elbeszélte, hogy a’ nő tetemes lopások miatt egész élete fogytáig zsarmúre ítelteték. — Röviden elbeszéltem neki, mi módon ismerkedém a’ nővel: ’s midőn ez ismét magához tért, megígérém a’ rabház felvigyázójánál, egyetemi barátomnál, jobb bánásmódot eszközölni ki számára, ha Emil homályos sorsa felől felvilágosit. Erre a’ következőt tudám-meg:

Vrecoska Maria grófné, tömérdek birtokosnak örököse, és szülői akaratiából az ifjú Podlickivel eljegyezve volt. Az ifjúnak öreg nagy bátyja, öcsce szerencséjének irigye, Mariát maga akará birni.

Bár a’ nő nem szerette jegyesét, elholt szülőinek parancsa még is szent volt előtte, ’s magát sorsának alá veté. De az öreg nagybátyát, a’ pénzszomjas, hideg embert, utálá. Ez hát semmi más módot nem látott, mint öcscsét az utból félre tenni. De arra, hogy a’ dologhoz maga fogjon, gyáva volt, ’s azt hivé, hogy nem gyilkos, ha a’ dolognál csak mellékesen működik. Varsóban nem ajánlkozék kedvező alkalom; a’ tervnek tehát Karlsbadban kelle végrehajtatni.

Podlicki Varsóban egy öreg és méregkeverés hírében álló nőt ismert; ’s ő ezt, mint komornát vevé-fel a’ grófné szolgálatjába. Ezen öreg nő által az ifjú Podlickinak mérget akart adadni. De mindjárt Karlsbadban mulatásuk első napján esék ama jelenet az olajfa-hegyen Maria és Emil között. A’ szőke hajú német ifjú nagy hatást tön a’ grófnéra, ’s ez őszintén beszélé-el ezt a’ bizalmába belopózkodni tudó komornának: mit az utóbbi azonnal közle a’ nagybátyával. Ez örömmel ragadá-meg az alkalmat, ’s tervök áldozatja Emil lön. Az öreg cigánynő álarczot hasznalt, ’s Emil gyűrűjét ellopá.

Kérdésemre — hogy Julius kilenczedikével mit akart — viszonzá az öreg, hogy Maria születésének napja ekkor esik, ’s neki ez éppen akkor jutván eszébe, csak azért emlité, hogy szavaihoz még valami homályost mellékelhessen.

Az M. herczegnél volt bál után az öreg alkalmat talált a’ grófnénak Emil gyűrűjét, mint tőle küldöttet, általadni, és Maria elég balga volt azt hordozni. — Jegyesének kérdezősködéseire, hol vette a’ gyűrűt, azt mondá, hogy találta. De a’ nagybátya közléssel, hogy ő a’ gyűrűt az előtt Emil után látta. Az ifjú lengyelnek remítő féltékenysége Mariát addig gyötré, míg ez maga is megvallá, hogy a’ gyűrűt Emil küldte a’ komorna által. Ezt a’ nagybátya,

hogy a' sok haszontalan kérdezősködés elől kitérjen, már előbb okosan eltávozt; — azonban öcsöcsé és Emil, bekerültek a' finomult szőtt hálóba, 's a' szerencsétlen párcsata következék. Podlicki-nak veszni kelle, mert baj-segéde nagybátyja volt, ki öcsöcsének pisztolát egy töltetlennel cserélte-fel.

Igy téteték-el utból az ifjú, de nagybátyja semmit sem nyert. A' szerencsétlen Maria fájdalmait apácza-öltönybe rejté, 's jószága a' kolostorra maradt. Az öreg Podlicki a' lengyel nyugtalanságok alatt tulajdon honfijaitól, mint orosz kém, akasztaték-fel.

Emilről többé semmit sem hallottam.

BÖSZÖRMÉNYI PÁL.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyászhir. — Pesten dec. 1-jén, életének 74-dik évében, ismételt szülések után hunyt-el ns Nagy-Megyeri Raics Sámuel ur, Pestvárosi választott polgár, 's ugyan ott az ágostai vallásúak egyházi magyar osztályának alügyelője. Hült tetemei 4-kén vitettek a' köz-sírkertbe. Gyászolják őt: hitese Birnstingl Katalin, — 's gyermekei, u. m. Louise (ez előtt özvegy Moisisovics Jánosné, most Fromhold Károly orvos dr. urnak hitese); Ágoston, m. k. udv. fogalmazó 's t. n. Pozson vegye táblabírája; József, és Maria (Wagner Sándor tárnokszéki jegyzőnek, titoknak 's táblabírónak hitese).

HAZAI HIRLELŐ.

Levél Szolnokból öszutó 26-kán. — Azon lelkesedés, melly — hála nemtönknek! — hasznos egyesületeket 's intézeteket létesítve boldogítja honunkat, nem hagyá tespedni kisded városunk elsőbjeit is. Vizsgaszemekkel követték ezek a' hatalmasabbakat: buzgottak szintén a' szépért, hasznosért, 's miket körülmények engedének, tettek is. Negyed évű már Szolnokban a' casino; de a' szerénység, vagy inkább azon remény, hogy nagyobb tőkélyre fog hozatni, másoknak példájuk után sem engedé nyilvánítani: most már olly helyzetű, melly a' czélnak, mi a' tőkélyesedéssel páruult tisztos kedv-töltés, pontig megfelel. Megtörtént ugyan is, mit minden lebel ohajta. Müller építő olly esinos, olly czélszerű lakot létesített egyesületünk számára, melly a' szigorú vizsgálóul is dicséretet remélhet. Így miután külsőleg diszes, intézet-igazgató t. F.T. dicséret iparától, a' tagok célirányos közmunkálatától várhatni, hogy szellemileg is ollyan leend. — Valamint egyesületünk első megnyitása alkalmával diszes kört gyűjtött össze a' barátság: ugy ez ujdonnak felavatása édes élvezettel párosították. Folyó hó 25-kén tánczvigalomra hivattak-meg városunk 's vidékünk tisztelbjei, ezekkel a' szebb nem; a' nagy sár kevesekre volt gát; szép számmal sereglének özsze kivált szépeink; 's ifjaink tetteleg bizonyíták-be ama nagy igazságot, hogy az emberi társaságnak rendeleténél fogva elkerülhetlen a' két nemnek együtt léte, 's e' társalkodás a' világ- és ember-ismeret képző iskolájára van irányozva: — különben is a' philosophiának minden ereje egyes emberben

csak addig tart, míg a' lélek el nem fárad. Ez elvből indulva 's feledve az élet komoly redőzetbe borítani szokott gondjait, lejtettek élénk lebelként casinónk diszesen világított 's ékesített teremében kellemdús hölgyeink. Magyar táncz nyitá-meg a' vigalmat; ezt követték a' keringők 's más neműek. Bar-na hangúszaink, kik rég kivívták már az elsőséget sorsosaik közt e' tájon, mintegy elragadtatva alkalmazák nyirettyűjüket száraz fájukra. — A' szü-neti perczek kellemes társalgássá változtak; kisasszonyink szép ajkai nyá-jas beszélgetésre nyíltak-meg. Ki nyerte-el szépeink közül az elsőségi pálmát — ki volt a' társaság királynéja? titkaink közé rejtjük; annak részéről a' szerénység, másokéről a' netaláni megbántás tiltja a' köz tudatot. Már a' Tiszára vitte valláin 's két horgú rudján korsóit a' szolga-népsereg; midőn a' teljesen elégyült társaság széteszlott.

F — — — s.

Vácz-i ujságok. — Tél-elő l-én. — Mig a' szöke Duna alattunk erősen zajlik, addig fölöttünk az agg Nagyszál ősz parókája ernyejében hangosan kaczag: hogy különben katonátlan városunk huszár vagy is fehér köpönyeget ölte magára. Pedig ő hegysége nek ezen nincs mit csudálkoznia! Hisz' ezredes — de nem huszár — hanem év-ezredes — létére rég' tapasztalható, hogy a' világ beljegyével ellenkező alakban szeret díszelgni. 'S ez az első ujság. — A' második, valamivel érdekesebb, az, hogy a' várva várt „Katalin-bál“ — mint kellemetlen álom — elenyészett, nem hagyván más nyomot maga után a' tánczterem bepíszkolt padlózatánál. Szegény! requiescat in pace! Tudom, nem sok hálafohász leng keresztül sir-ágya fölött, 's nem sok öröm-könyű nedvesíti hantjait. Miért? — mert vágyainknak nem felelt-meg. Ugyan is l-ör noblesseink virág-koszorúja nem vön benne részt; ám hogy ezt okosan tévé, a' történtek igazolják. 2-or a' szokatlan népesség miatt alig keringhetek tánczosaink. 3-or még azon élv-cseppket is, mellyek mind ezek daczára fen-maradtak a' „jó kedv“ billikomában, néhány pajkos ifjú — éjjel körül zenebonát támasztva — feldöntötte. De meg is lakoltak ezért a' kuruczok! — A' harmadik leg-ujabb 's úgy szállván mai sült ujság pedig im ez: hogy a' komoly advent nyakunkra tört, 's mi, ha valamelyi derek színész-társaság — mint p. o. a' telen Ballái volt — nem könyörölend rajtunk, bizonyára az unalom martalékai leendünk; mert a' nagyobb városokban divattá lett „estélyek“ — a' társas élet mindannyi oasissai — nálunk csak nevökről ismervek; a' vhszt-asztal pedig miadig és mindig használva igen igen sovány élvezetet nyújt. 'S itt azon szerény ohajtás lepi-el keblemet, vajha lelkesb férfiaiunk e' fél-szeg helyzetünken az olly igen czelszerű „casinoi egyesület“ alakítása által segíteni igyekeznének! Hogy egy illynemű intézet városunkban létesülhet, nincs kétség benne; miután más sokkal kisebb 's mostohább körülményekkel küzdő helyek is bírnak hasonló nem csupán társalkodási kényelmet tárgyazó, hanem, mint számos példa tanúsítja, szellemi 's anyagi áldást is hintő egyesületekkel. De e' czél kivívására a' szerte szaggatott erőnek pontosulnia szükség. — Meglehet, ez indítványom némellyeknek nincsen inyére; kikkel azonban én surlódásba jönni nem akarok, tudván, hogy: „Fin contre fin, n' est pas bon à faire doublure“ — azért is e' tárgy eldöntését lelkes polgár-társaim illő figyelmébe ajánlom.

B. E.

EMLÉKMONDÁS.

A' b ö l c s.

Józan marad jó dolgában;
Nem csügged-el balsorsában;
Mert itt remél, amott fél.
A' bölcs ember imigy él.

KISFALUDY SÁNDOR után —

Az önszeretet gyakran másnak omladékain épít házat, másnak
szükségein hasznót, másnak kinján örömet.

FÁY után —

T ö r e k v é s. — Iparkodjék mindenki tartozásának hiv teljesítésében em-
berséges ember lenni, 's ne feledje-el, hogy minden ember ember ugyan,
de nem minden ember emberséges ember, hanem csak az, ki megadja lste-
nének, ön magának, embertársainak, 's végre édes hazájának azt, mivel
tartozik.

GEGŐ után K. H K. J.

J e g y z é k e k a z é l e t k ö n y v é b ől. — Minden erény vétekké vá-
lik tulvitt gyakorlat által; mert akármelly erénynek tulviitsége mindig vala-
melly más erény megsértését foglalja magában.

Ha az emberek hiúságát meg nem akarod sérteni, viseld magadat irán-
tok úgy, mintha őket tartanád, mikuck szeretik, vagy kívánják magukat tar-
tatni.

MATICS IMRE.

Betűrejtvény.

T-vel nemzet volt, hajdan pusztita honunkban,
H betűvel telked mennyire megy, jeleli

BELLAÁGH JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: szakács.

Figyelmeztetés — Ez évnek utolsó hónapja feltűnően, e folyó-
irat mind távolabb lakó mind budapesti t. cz. pártfogóit tisztelettel figyel-
meztetjük, hogy lapjaink jövő 1839-ik évi számaira az előfizetés általánosán
megnyitattott. Minel fogva kérjük a' t. pártfogókat, méltóztassanak akár
postán, akár Pesten a' kiadó hivatalban folyóiratunkra már most megten-
ni az előfizetést, nehogy elkesvén a' rendelés, minthogy részint a' borité-
kok nyomtatása hamar meg nem eshetik, részint a' szerkezőnek nem adatnak
tudtára azonnal az elkészett rendelek, a' t. előfizetők félbenszakasztva 's
o ajtásuk ellen későbbén kapják új évi lapjaikat. — Jövő évi lapjaink va-
lamint eddigi alakjokban és díszükben maradnak-meg, úgy eddigi szerke-
zetök szilárd elveit is viselve folyvást finom velin papiroson, 's a' szokott
képekkel jelennek-meg. — Az előfizetési díj félévre p o s t á n 6 ft. —
h e l y b e n boriték nélkül 5 ft. — boritékkal 5 ft. 24 kr. ezüst pénzben.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján. 114 szám alatt.

Nyomt Trattner-Károlyi, uri utca 612.